

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ,

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Β'. ΜΕΡΕΙ

ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

ΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ.

E.Y.D της Κ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΔΕ

Περιέχων συναπτικήν βιογραφίαν τῶν συγγραφέων, μεταφραστῶν καὶ ἔκδοτῶν τῶν ἐν τῷ Β'. μέρει τοῦ παρόντος καταλόγου καταγεγραμμένων βιβλίων.

Α.Β.

ΑΒΡΑΜΙΟΣ (*Ιωάννης*). Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 72. Ἰδε δὲ καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου τῆς ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδος εἰς τὸ Α'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου.

ΑΓΑΠΙΟΣ Μοναχός. Ἰδε τοὺς ἀμ. 51,160 καὶ 668. Ἰδε ἐπίσης τὴν βιογραφίαν τοῦ πεπαιδευμένου κληρικοῦ τούτου τῆς ΙΣ'. ἐκατονταετηρίδος εἰς τὸ Α'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου.

ΑΔΑΜΗΣ (*Ιωάννης*). Ἐπειρώτης. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων του ἐν τῷ πάτριδι του, μετέβη εἰς Γερμανίαν ἵνα σπουδάσῃ τὴν ιατρικήν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐκλεξεῖ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χάλλης ἐν Σαξονίᾳ. Ἐζη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΠ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 145.

ΑΙΝΙΑΝ (*Γεώργιος*). Ἐγενήθη ἐν Φθιώτιδι περὶ τὰ τέλη

Α.Δ.

τῆς ΗΗ.' ἐκατονταετηρίδος. Ἐγκρατής τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα διδάξῃ ταύτην. Εἰσαχθεὶς δὲ ὡς διδάσκαλος τῶν παῖδων τοῦ Α'. Διερμηνέως τῆς Ἰψηλᾶς Πύλης Μουρούνη, ἐξέδωκε χάριν αὐτῶν Γραμματικὴν ἐπιγραφομένην *'Αριάδην*. Αὐτόπτης τοῦ σχληροῦ θανάτου τῶν πρώτων μαρτύρων τῆς Ἑλλην. ἀντικαρπησίας, δὲ Γεώργιος Αἰνιὰν ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν τῇ πατρίδι του καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἔθνικὴν παλιγγενεσίαν. Ὅπηρέτησεν αὐτὴν ὡς πολιτικός καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ ὅλων τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων της, καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις Γερουσιαστής. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 582.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ (*Δημήτριος*). Ἐγενήθη ἐν Τυρνάνῳ τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐσπουδάσεν

ἐν Γερμανίᾳ τὴν Ἱατρικὴν καὶ ἐτεμῆθη ἀπὸ μὲν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἰενῆς μὲν τὸ διπλωμα τῆς Ἱατρικῆς, ἀπὸ δὲ τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἑταρίας τύν τε Θρυκτολογικὴν καὶ τῆς φυσικῆς ἐκδέχθησε μέλος ἀντεπιστέλλον αὐτῶν. Εἶτη ἐν Βιέννη, ὃπου ἔζεδωκε διάφορα φιλολογικὰ συγγράμματα, καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔζεδωκεν Ἑλληνικὴν ἐφημερίδα πολιτικὴν τε καὶ φιλολογικὴν ὑπὸ τὸ δνομα δ Τηλέγραφος. Ἰδε τοὺς ἀριθ. 409, 410, 411, 423, 428 καὶ 472.

ΑΛΛΑΤΙΟΣ (Λέων). Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 55. Ἰδε πρόσετι καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς τούτου τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος εἰς τὸ Λ'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου.

ΔΗΗΡΑΣ (Κωνσταντῖνος). Σμυρναῖος. Ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον, ἑκαταγίνετο καὶ εἰς τὰ φιλολογικά. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ τὸ Δρᾶμα τοῦ Μεταστασίου δ Ρουζέρος, ὃπερ ἐπύπωσε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 421.

ΑΝΑΝΙΑΣ. Ἀντιπάριος. Οὗτῳ ἐπονομασθεὶς ἐκ τῆς νῆσου, ὃπου ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἐπαγγέλλετο τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ συνέταξεν ἀριστην Γραμματικὴν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 124.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ἱερεὺς καὶ Οἰκονόμος τῶν Ἀμπελακίων. Ἐχρημάτισε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἐφημέριος τῆς ἐν Τεργέστῃ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δ ἄγιος Νικόλαος. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν καθομιλουμένην τὴν Ἀπολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἰδε τὸν Ἀριθμὸν 529.

ΑΝΘΙΜΟΣ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ἐγίνε γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον τὸ 1798 ἥτος διὰ τῆς Πατρικῆς Διδασκαλίας του, τυπωθείσης κατὰ τῶν Γάλλων, ἐκστρατευσάντων εἰς Αἴγυπτον. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 291.

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ (Μεθόδιος). Ἱερομόναχος ἐξ Ἰωαννίνων, ὃπου ἐδίδαξε τὰ Μαθηματικὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἐπιστήμων ἀριστος, ἀνεφάνη καὶ ἀριστος Θεολόγος διὰ τοῦ πονήματός του Βοσκὸς λογικῶν προβάτων, καταγεγραμμένου εἰς τὸ Λ'. Μέρος τοῦ Καταλόγου τούτου ὑπὸ τὸν ἀριθ. 152. Ἰδε τὸν ἀριθ. 106.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ (Λάμπρος). Ἐγεννήθη ἐν Μοισίᾳ. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος μίαν ἐπιτομὴν τῆς γενεικῆς ἱστορίας. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 434.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ (Σπυρίδωρ). Κοής. Λόγιος ἀντρὸς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Κατέχει σήμερον τὴν θέσιν γενικοῦ Γραμ-

ματέως τοῦ ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν ὑπουργείου τῆς Ἑλλάδος. Ιδε τὸν ἀριθμὸν 792.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ (*Εμμανουὴλ*). Ἀδελφὸς τοῦ προλαβόντος. Συμμετέσχεν ἀρκούντως τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὡς πολιτεικὸς, καὶ παρευρέθη εἰς τὰς ἔθνικὰς συελεύσεις ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κρήτης. Ἐπὶ Κυθερώντος ἐστησε ἐν Ναυπλίῳ τυπογραφεῖον, ἐκ τοῦ δποίου ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1828 ἔτος ἡ **Προκήρυξις** τῆς πολιτικῆς ἐφημερίδος δ 'Απόλ.λων, καὶ τὸ Α'. φύλλον αὐτῆς, ὅπερ κατεσχέθη παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Ναυπλίας. Κατὰ τὸ 1831 ἔτος ἔξέδωκε φιλολογικὴν ἐφημερίδα ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις τὸ ἐπόμενον ἔτος μετεμυρφώθη εἰς πολιτικὴν, ἐκδιδιδομένη δις τῆς ἑδδομάδος εἰς Ναύπλιον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Ἡ ἐφημερίς αὕτη ὑπάρχει καὶ σήμερον. Ιδε τὸν ἀριθμὸν 801.

ΑΡΚΑΣ (*Ζαχαρίας*). Ἐκ τῆς γῆς Νάξου. Όνομάζετο δὲ Θεοχάρης, ὡς ὁ ἕδιος ἀνατέρει ἐν τῷ ἀφιερωτικῇ τοῦ Θαλασσίου ποντίματός του, ἀλλὰ καταταχθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ρωσικοῦ στόλου ὠνομάσθη Ζαχαρίας. Εἶη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταχετηρίδος. Ιδε τὸν ἀριθμὸν 720.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ (*Κωνσταντίνος*). Βοζάντιος. Ἐδιδάχθη δὲ τὴν ἱατρικὴν εἰς Παρισίους. Μέκει

διατρίβων ἔξέδωκεν ἐν φυλλάδιον Δυρικὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν σύμφρον ἐπαγγέλλεται τὸν ἱατρὸν ἐν τῇ γῆς Κέα. Ιδε τὸν ἀριθμὸν 771.

ΑΡΣΕΝΙΟΣ, Μονεμβασίας Ἀρχιεπίσκοπος. Οἱ πατέρες του ὠνομάζετο *Μιχαὴλ Ἀποστόλος*, εἰς τῶν πεπαιδευμένων Ἑλλήνων, τῶν μετακομισθέντων εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β'. καὶ γνωστὸς διὰ τὸ σύγγραμμά του *Παροιμίας*, τυπωθὲν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐν Βασιλείᾳ κατὰ τὸ 1538 ἔτος. Οἱ υἱοίς του ὠνομάζετο Ἀριστερούλος, πρὶν λάβῃ τὸ σχῆμα τοῦ ἱεροδιακόνου. Ζῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τῆς Γερουσίας, ἔχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Μονεμβασίας, ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς Ὅρθοδοξού Ἀνατολικῆς Εκκλησίας. Ἀφορισθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἀρσένιος, μετέβη εἰς Ῥώμην καὶ ὑπετάχθη εἰς τὸν Πάπαν. Ἀνεδείχθη ἀριστος φιλολόγος μεταξὺ τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς Ιτ'. ἐκατοντατηρίδος καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ 1535 ἔτος. Ιδε τοὺς ἀριθμοὺς 19 καὶ 37.

ΑΣΑΝΗΣ (*Σπυρίδων*). Κεφαλλήν. Ἐδιδάχθη τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Πατανίου, ὅπερ τὸν ἑταμποσ μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ ἱατροφιλοσόφου. Ἐγκριτής τῆς μαθημα-

τικῆς, μετέφρασε περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἔκατονταετηρίδος, εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, τὸ σύγγραμμα τοῦ Γάλλου

De Caille. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 275.

ΔΣΑΝΗΣ (Γεώργιος). Συγγενής τοῦ προλαβόντος, καὶ μαθητής ὡς οὗτος τοῦ ἐν Πατραῖσι **Πανεπιστημίου**. Περὶ τὰς αρχὰς τῆς παρούσης ἐκάτονταετηρίδος μετέφρασεν ἐκ τοῦ ιταλικοῦ ἐν φιλολογικῶν πονημάτιον. Ἰδε τὸν ἀριθ. 584.

ΑΣΩΠΙΟΣ (Κωνσταντῖνος). Ἕπειρώτης. Ἐχρημάτισε μαθητής τοῦ Γυμνασιάρχου Λάζανασίου Ψαλίδα. Ἐγκρατής τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης προσεκλήθη, κατὰ τὸ 1817, ὑπὸ τῶν Ἐρόρων τῆς ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ὡς διδάσκαλος· κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος παρηγένθη ἐκ τῆς διδασκαλίας ταύτης καὶ μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γοττίγκης περὸς τελειοποίησιν καὶ αὖξησιν τῶν φιλολογικῶν του γνώσεων δι' ἔξόδων τοῦ Κόμητος Φριδερίχου Γουλφορδ, ὅστις εἰς τὰς ἐν Κύρωπῃ ὁδοιπορίας του ἔκλεγε τοὺς διαφόρους Καθηγητὰς τῆς μελλούσης Ίοντου Ακαδημίας, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτον δὲ ἄρχων διὰ ψηφίσματος τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸ 1843 ἔτος ἐγκατέλειψε τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἔδραν του καὶ μετέβη εἰς Ἀθήνας, προσκληθεὶς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὡς Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς φι-

λολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, τοῦ ὃποίου δἰς ἔχρημάτισε καὶ Πρύτανις. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 624, 644 καὶ 744.

ΒΑΛΕΤΑΣ (Σπερίδωρ). Ἐξ Ἰου, μιᾶς τῶν Κυκλαδῶν. Ἀποπερατωθέντων τῶν ἐγχυκλίων μάθημάτων του ἐν τῇ πατρίδε του, μετέβη περὸς τελειοποίησιν τούτων εἰς Παρισίους. Θιασώτης γενέρμενος τοῦ φιλοσόφου Ρουσσῶ, μετέφρασε καὶ ἐτύπωσε κατὰ τὸ 1818 ἔτος, τὸ σύγγραμμα τούτου Λόγος περὶ ἀρχῆς καὶ βάσεως τῆς ἀγιαστητος τῶν ἀνθρώπων φοβούμενος δὲ, μή πως οἱ συμπατριῶται του τὸν θεωρήσωσιν ὡς ἀθεον, διέτε ἐνεκά τῆς ἀμαθείας τοῦ τότε καιροῦ ἐθεωροῦτο ὡς ἀθεος δοος ἐσένοντο τὸν Βολταῖρον καὶ τὸν Ρουσσῶ, ἐδημοσίευσε τὴν μετάφρασίν του ὑπὸ τοῦ ψευδοῦς ὀνόματος Δημητρίου Ἀριστομένους. Ἐκραγείσης τῆς ἑθνικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Βαλέτας συμμετέσχει αὐτῆς ὡς πολιτικός. Κατὰ τὸ 1843 ἔτος ἐχρημάτισε διὰ δλίγον καιρὸν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Απεβίωσε εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐδώρησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μίαν οἰκίαν ἐν τῇ πατρίδι του. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 631.

ΒΑΜΒΑΣ (Νεόφυτος). Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ κατὰ τὸ 1770 ἔτος, ὃπου ἐδιδάχθη τὰ Ἑγκ-

κλια μαθήματα και ἔχειροτονήθη θεροδιάκονος. Επιθυμῶν δὲ ν' αὐξήσῃ τὰς φιλολογικὰς γνώσεις του, μετέβη εἰς Παρισίους. Την παθείσης αὐτόθι τῆς Ρητορικῆς του, οἱ συμπατριῶται του ἔθεωροσαν αὐτὸν ἀξιον. να κατέχῃ ἔδεαν Καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου των· διπέρ κατεξεράφη κατὰ τὸ 1822 ἔτος. Οἱ Βάμβας μετέβη εἰς Πελοπόννησον ώς Γραμματεὺς τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου. Άλλα δυσαρεστηθεὶς ἐνεκά τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ τότε καιροῦ, κατέφυγεν ἐν Κεφαλληνίᾳ, διπου ἀμέσως ἀνέλαβε τὸ διδασκαλικόν του ἐπάγγελμα, μέχρι τοῦ 1828 ἔτους. Συστηθέντος ἐν Κερκύρᾳ τοῦ θεροσπουδαστηρίου, ἡ Ἰόνιος Πολιτεία ἐδιέρισε τὸν Βάμβαν Ἐφόρον αὐτοῦ. Ἐνεκά δὲ τῶν πολιτικῶν του φρονημάτων και τῆς παιδείας του ὁ Μέγας Ἀρμοστὴς Ἄδαμ ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παρασκήου τῶν Ἰπποτῶν τῶν ἀγίων Μιχαὴλ και Γεωργίου. Κατὰ τὸ 1834 ἔτος μετέβη εἰς Ναύπλιον, και κατὰ τὸ 1837 ἀντηρεύθη Καθηγητὴς τοῦ νεοσυστάτου Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνησχολεῖτο δὲ πεδ πολλοῦ εἰς τὴν Ἑλλ. μετάφρασιν τῶν Θείων Γραφῶν, ἀδρῶς μισθοδοτούμενος επαρὰ τῆς Ἀγγλικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρίας. Μετεπέπωτε συγχρόνως τὰ βιβλία του και ἐδημοσίευε νέα συγχρόμματα μέχρι σχεδὸν τοῦ θανάτου του, κατὰ τὴν 9 Ἰα-

νουαρίου 1855. Ἐκραγείστης τῆς ἀτυχοῦς ἐπαναζάσεως τοῦ 1854 ἔτους, ὁ Βάμβας μὲ ἀπορίαν τοῦ κοινοῦ ἀνεφάνη ζηλωτὴς φίλος τῆς Ρωσσίας διὰ τῶν πολιτικῶν του ἄρθρων ἐν τῇ ἐφημερίδι ὁ *Alw*, διμολογῶν εἰς τοὺς φίλους του, δτι ἐν τῇ νεότητί του ἤπατηθη παρὰ τῆς πολιτικῆς τῆς Δύσεως. Ἀφησεεὶς τὸν ἀνεψιόντου σημαντικὴν κατάστασιν, ὑπὲρ τὰς 200,000 χιλιάδας δραχμῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 517, 620, καὶ 763.

ΒΑΡΔΑΛΑΧΟΣ (Κωνσταντῖνος) Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1775 ἔτος ἐν Καΐσι τῆς Αίγυπτου ἐκ γονέων Ἑλλήνων, οἵτινες ἐφρόντισαν περὶ τῆς παιδείας του. Όρφανος ήταν μικρὸς ἐτι ὥν τὴν ἡλικίαν, τόσον καλῶς οἴκονόμησε τὴν μικράν του περιουσίαν, ὃστε αὗτη τὸν ἐξήρκεσεν ἀκολουθήσῃ τὴν σειρὰν τῶν ἔγκυκλίων μαθημάτων εἰς Ἀλεξανδρείαν καὶ Σύμην ὑπὸ Γερασίμου τίνος διδασκάλου ἐκ Κερκύρας, ὃστις τὸν ὑπερηγάπα. Προτροπῇ δὲ και συνδρομῇ τούτου και ἐμπόρων τινῶν τῆς Σύμης ὁ Βαρδαλάχος μετέβη εἰς Ἰταλίαν, ἵνα σπουδάσῃ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταύου τὴν ιατρικήν, και αὐτόθι ἐφιλιώθη μὲ τὸν μέλλοντα Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Καποδίστριαν σπουδάζοντα ἐπίσης τὴν ιατρικήν. Δαβὼν δὲ τὸ διπλωμα τοῦ δόκτωρος τῆς ἐπιστήμης ταύτας, μετέβη εἰς

Βουκουρέστιον περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος, καὶ Λάμπρος ὁ Φωτιάδης τὸν ἔδεχθη ως διδάσκαλον τῶν μαθηματικῶν. Αποθκνόντος δὲ τούτου κατὰ τὸ 1807, ἔτος δεξαδαλάχος τὸν διεδέχθη εἰς τὴν σχολαρχίαν τοῦ Βουκουρεστίου. Κατὰ τὸ 1815 ἔτος προσεκλήθη ως Σχολάρχης τῆς ἐν Χίῳ σχολῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Όδησσῷ, καὶ ἐκ νέου ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἐκραγεῖστης δὲ τῆς ἐπαναζάσεως εἰς τὰς δύο Μήγεμονίας ὑπὸ Λαζαρίδρου ἡψηλάντου, ὁ Βαρδαλάχος κατέφυγεν εἰς Τρανσυλβανίαν, καὶ μετὰ τινα καιρὸν μετέβη πάλιν ἐν Όδησσῷ, ως Σχολάρχης, ἀλλὰ ἐπιθυμῶν πρὸ πολλοῦ νὰ πνεύσῃ εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας τῆς ζωῆς του τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ἀνεχώρησε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1830 ἔτους ἀπὸ Όδησσὸν διὰ Σύρου. Ἐπιβὰς αὐτόῃ εἰς ἔτερον πλοῖον ἵνα μεταβῇ εἰς Αἴγιναν, ὅπου τότε ἔδρευεν ἡ Κυβερνητική, ἀπειρίᾳ καὶ μοχθηρίᾳ τοῦ πλοιάρχου ναυαγεῖ τὸ πλοῖον τοῦτο ἐν εὔδιξ περὶ νησίδριόν τι ἔρημον, Πεπέρι καλούμενον, καὶ ἐκεῖ ἐπνίγη ὁ Σχολάρχης Βαρδαλάχος, μὴ τίξεύρων νὰ κολυμβήσῃ. Λαβὼν δὲ Κυβερνήτης Καποδίστριας τὴν θλιβερὰν εἰδησιν ταύτην, διέταξε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου του συμμαθητὰς ἀγηκούσας ἐκκλησιαστικὰς τιμάς. Ἐξέδωκε διάχωρα συγ-

γράμματα, ἀ εἶναι καταγεγραμμένα ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ, καὶ ἀφοτε χειρόγραφά τινα, ἐκ τῶν ὅποιων ἐπιπώθη ἐν Ἀθηναῖς ἡ μετάφρασις εἰς δύο τόμους τοῦ Ξενοφῶντος τῆς Κύρου παιδείας καὶ τῆς τοῦ νεωτέρου Κύρου ἀναβάσεως. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 496, 547, 776, 777, 778, 783, καὶ 806.

ΒΑΡΚΟΣΣΗΣ ἢ ΜΠΑΡΚΟΣΗΣ. (*Nekό.λαος*). Ἐγεννήθη ἐν Ίωαννίνοις, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἐγκύλια μαθήματα. Ἀποπερατωθέντων τούτων, μετέβηεις τὰς Ἀκαδημίας τῆς Γερμανίας καὶ ἡκροάσθη τὰ μαθήματα τῆς νεωτέρας φιλοτοφίας. Ἐδίδαξε δὲ ταύτην εἰς τὰ τέκνα πλουσίας τινὸς οἰκογενείας ἐκ Κοζάνης, καὶ ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ἐλληνικῆς τε καὶ Λατινικῆς γλώσσης ἐν τῇ πατρίδι του. Ἐγίνε δὲ γνωστὸς περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος διὰ τῆς μεταφράσεώς του ἐκ τοῦ Λατινικοῦ τῆς Λογικῆς τοῦ Βαουμεϊστέρου. Ἰδε τὸν ἀριθ. 259.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (*Ποστέλγειος*). Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς
Ιδε δὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου τῆς ἐνεργοῦσας ἐκατονταετηρίδος εἰς τὸ Α'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (*Ἀλέξανδρος*). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1760 ἔτος εἰς Ἀργυρόκαστρον, καὶ ἐξεπαιδεύθη τὰ ἐγκύλια μαθήματα

εἰς τὸ Γυμνάσιον τῶν Ἰωαννίνων.. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Τεργέστην ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον. Θιασώτης δὲ τῶν Μουσῶν συνέδεσε στενοτάτην φιλίαν μὲ τὸν Ἀδαμάντιον Κοραήν διὰ ἐπιστολῶν, καὶ ἐνθάρρυνε τοῦτο εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν Αἰθιοπικῶν τοῦ Ἑλιοδώρου, λίδιφ αὐτοῦ διπλάνη. Χάριν δὲ τῶν νεανισκῶν ἐμημοσίευσε τὴν ἀρχαῖαν ιστορίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀνεφάνη ἐνθερμος προστάτης τῆς ἐφημερίδος ὁ Λόγιος Ἡρμῆς. Ἀπεβίωσεν ἐν Τεργέστῃ τῇ ἡμέρᾳ 1818, ἐκπληρῶν τὰ χρέη γενικοῦ Προξένου τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 364, 429, καὶ 448.

ΒΕΛΑΡΑΣ (*Nikolaos*). Λόγιος ἀνὴρ τῆς ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος, Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 154.

ΒΕΝΔΟΤΗΣ ή **ΒΕΝΤΟΤΗΣ** (*Gevargios*). Ζακύνθιος. Ἰδετοὺς ἀριθμοὺς 194, 210, 211, 230, 232, 239, 244, 278, καὶ 367. Ἰδε δὲ καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου τῆς ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος εἰς τὸ Α'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ, ὁ *Λέονδρος*, Ἰερομόναχος. Εἰς τῶν ἐπιστημόνων καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν τῆς ἐνεσώσης ἑκατονταετηρίδος. Διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια μαθημάτα ἐν Χίῳ ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου καὶ Τζελεπῆ, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τελειοπόντοιν τῶν μαθημάτων τοῦ

καὶ αὗξησιν τῶν γνώσεών του. Ἐπισρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συστήσῃ ἔκει, κατὰ τὸ σχέδιόν του, σχολεῖον, ἐπαρακίνησε τοὺς Κυδωνιάτας νὰ ἔκτελέσωσι τὸν πατριωτικὸν σκοπόν του, οἵτε νεανες καὶ τὸ ἔκτισαν κατὰ τὸ 1800 ἔτος. Πηλυάριθμος μαθηταὶ ἔτρεζαν ἀπ' δλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νεοσυστηθὲν σχολεῖον, σχολαρχούμενον ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν, δοτις ἐπικράδιδε τὰ ἐπιστημονικὰ μαθήματα, παραδιδομένων τῶν φιλολογικῶν ὑπὸ ἐνὸς διδασκάλου καὶ ὑποδιδασκάλου. Δυσαρεστηθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν προύχόντων τεινῶν Κυδωνιατῶν, ἀνεχώρησε διὰ Βουκουρέστιον ως διδάσκαλος τῆς νεοσυσταθείσης σχολῆς ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Καρατζᾶ. Περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ 1821 ἔτους προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην ως διδάσκαλος τοῦ αὐτοῦ Κύαγγελικοῦ σχολείου. Ἄλλαξ ὁ Βενιαμίν, μεμυημένος ἦδη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, ἐδραμεν εἰς τὰς νῆσους Ψαρά, Ίδραν, Σπέτζας καὶ εἰς Πελοπόννησον, ἐνθουσιάζων μὲ τοὺς λόγους του, καὶ παρακινῶν ὄλους μὲ τὸ παράδειγμά του νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν. Ἐπομένως μὲ γενναιότητα ὑπέφερε τὰς τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου ἔκεινας, καὶ αὐτὴν τὴν

πτωχείαν. Τέλος κατά τὸ 1825 ἔτος ἀσθενήσας ἐν Ναυπλίῳ, ἔγινε καὶ ὁ σεβάσμιος οὗτος ἀνὴρ θῦμα τῆς αὐτοῦ ἐπικρατούσης ἐπιδημικῆς νόσου μὲν Ἰδεῖτοὺς ἀριθμοὺς 621, καὶ 693.

ΒΕΝΙΕΡΗΣ (*Βενιέρης*). **Βυζάντιος**. Αργιος ἀνὴρ τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 299.

ΒΕΡΑΣ (*Βεράς*). Κύπριος. Εγινε γνωστὸς κατὰ τὴν ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδα ως ἐκδότης τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Συνεσίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 174.

ΒΕΡΟΣ (*Βέρος*). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 757.

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ (*Μακρῆς*). Ἱερομόναχος ἐξ Ἰωαννίνων. Εχρημάτισε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Καρυοφύλλου καὶ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. Ἐπανελθὼν ἐκ Κωνσαντινουπόλεως εἰς τὴν πατρίδα του, ἐδέχθη τὴν σχολαρχίαν τοῦ Γυμνασίου Γκεούμρα καλουμένου. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὸ 1699 ἔτος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 72 καὶ 164.

ΒΙΛΛΑΡΑΣ. (*Ιωάννης*). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις. Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος ἐφημίσθη ως ἀριστος ποιητὴς Λυρικός. Ὁποδής δὲ λογίων τεινόν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, αἵτινες ἐνόμισαν, ὅτι ὀρείλοιψεν νὰ γράψωμεν τὴν λαλουμένην ἡγεῖν γλῶσσαν ἀνει πνευμάτων, ἐτύπωσεν ἐν Κερκίρᾳ

Γραμματικὴν κατὰ τὴν περὶ ἦς δ λόγος μέθοδον. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 528.

ΒΙΛΛΑΡΑΣ (*Πέτρος*). Συγγενὴς τοῦ προλαβάντος. Ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ διπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ἰατρικῆς τε καὶ χειρουργίας παρὰ τοῦ ἐν Ἰένη Πανεπιστημίου. Ἐδὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀκαδημίᾳ τῆς Ὀρυκτολογίας τὸν κατέγραψεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀντεπιστελλόντων μελῶν της. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 769.

ΒΛΑΝΤΗΣ (*Σπυρίδων*). Ἐγεννήθη ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ 1705 ἔτος παρὰ Φραγκίσκου Βλαντῆ καὶ Ἐλένης Στάθη, κατηγορέντων ἐκ τῆς νῆσου Κυθήρων. Διδαχθεὶς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλολογίας μαθήματα ἐν τῇ βιθείσῃ περιωνύμῳ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἀνέλαβε τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, ἃμα ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του. Δημόσιος διδασκαλος τοῦ Φλαγγινιανοῦ φροντιστηρίου, ἐπαγγέλλετο καὶ ἴδιαιτέρως τὴν διδασκαλίαν. Συγχρόνως δὲ ἐνησχόλειτο εἰς μετάφρασιν ἐκ τῆς Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης ωρελέμων βιβλίων. Συνέταξε καὶ Λεξικὸν τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης διότοις ὄνογενεῖς του, καὶ ἐπιστάτησε εἰς τὴν τύπωσιν διεφόρων βιβλίων, ως διορθωτὴς τῆς Ἑλληνικῆς τυπογραφίας τῶν Θεοδοσίων. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὸ

1830 ἔτος, ἀφῆσαις εἰς ἔντιμον πενίαν πολυάριθμον οἰκογένειαν, μολονότι εξέδωκε πολυάριθμα βιβλία, καὶ ἐκ νεότητός του μέχρι τοῦ θανάτου του ἀδιακόπως ἔζεπλήρωσε τὸ διδασκαλικόν του ἔργον. Εξηγεῖται τοῦτο διὰ τὸ μικρὸν μηνιαῖον τῆς διδασκαλίας κατὰ τὴν ἔποχήν του, καὶ διὰ τὰ μικρὰ κέρδη τῶν συγγραφέων ἐν Ἰταλίᾳ. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 203, 206, 283, 286, 288, 289, 296, 322, 339, 340, 344, 345, 365, 379, 403, 433, 437, 451, 459, 461, 464, 475, 476, 488, 541, 551, 552, 564, 578, 660, 691, 714, 772.

ΒΛΑΧΟΣ (*Γεράσιμος*). Κρής ιερομόναχος. Μετέβη εἰς Βενετίαν τὸ 1652 ἔτος, προσκληθεὶς ως ιεροκήρυξ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, καὶ ως διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ Λατινικῆς γλώσσας τοῦ Γραικικοῦ. Κατὰ τὸ 1831 ἔτος διέδεχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ ἀποθανόντος Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Μελετίου Κυδωνίέως ἐκ Κρήτης ἀλλὰ ὑπέργορος ων ἀπεδίωσε μετὰ τριῶν ἔτῶν ἀρχιερωσύνην, τίγουν κατὰ τὸ 1684.

Συνέγραψε διάρροις συγγράμματα, ἐκ τῶν δύοιων ἐτύπωσεν μόνον δύο, τὰ δὲ μείναντα χειρόγραφα ἐπαρακατέθησαν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ᾧ θίστηκεν ιεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Μέσ τοὺς ἀριθμοὺς 57 καὶ 58.

ΒΟΥΤΟΥΛΙΟΣ (*Nicolaos*).

Κρής. Ἐσπούδασε τὴν ιατρικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐν τῷ τοῦ Παταύλεων Πανεπιστημίῳ, περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἀνεφένη δὲ καὶ ἐγκριτέστατος τῆς Ἐλληνικῆς γλώσσας ως συγγράφεις δύο ἐπιγραμμάτων εἰς Ἑπαίνον δύο συμπατριωτῶν του, ὃν τὴν μὲν πρῶτον ἀναγινώσκεται ἐν ἀργῇ τοῦ ποιήματος *Praenotiones Mystagogicae Nicolai Comneni Papadopoli*, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Θησαυροῦ τοῦ *Γερασίμου Βλάχου*.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΣ (*Eὐγένιος*).

Ἐσφαλμένης οὖσας τῆς βιογραφίας τοῦ ἐνδόξου ἀρχερέως τούτου ἐν τῷ Α'. μέρει τοῦ παρόντος καταλόγου, εὐχαρίστως νομίζομεν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται θέλουσι τὴν ἀναγνώσει ἐπιβεβαμένην ἐπὶ μαρτυριῶν ἐπισήμων. Οἱ φωστὴρ οὗτος τοῦ ἐλληνικοῦ γένους ἐγεννήθη πραγματικῶς ἐν Κερκύρᾳ τὴν 11 Αὐγούστου τοῦ 1716 ἔτους, ὅταν ἡ νῆσος αὕτη ἐπολιορκεῖτο περὶ τῶν Τούρκων καὶ ἐλευθερώθη ἐκ τῆς πολιορκίας διὰ θαύματος τοῦ προσάτου αὐτῆς ἀγίου Σπυρίδωνος, καὶ ἐνεκκ τούτου ὡνομάσθη *E. Leυθέριος*. Οἱ πατήρ του μὲν ἦτο Ζακύνθος, ἡ δὲ μήτηρ του Κερκυραία, κόρη τοῦ Παραμυθιώτου, καὶ ἀδελφὴ τῆς συζύγου τοῦ Νικολάου Παπαδοπούλου, πατρὸς τῶν ἐν Βενετίᾳ βαθυπλούτων ἀδελφῶν Πα-

παδοπούλων. Ο πατέρ του κατήγετο ἀπὸ τιμίαν μὲν, ἀλλὰ πτωχὴν οἰκογένειαν τῆς νήσου Ζακύνθου, καὶ δχε ἐκ τῆς ἐν Κερκύρᾳ λαμπρᾶς οἰκογενείας τῶν Βουλγάρεων, οἵτις παρὰ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως ἔκοσμήθη μὲ τὸν τιτλὸν τοῦ Κόμητος, ὡς ἑσφαλμένως ἀναφέρει ὁ *Βιογράφος Γεώργιος Αιγάκης* (1). Ο πατέρ του μετέβη εἰς Κέρκυραν ἵνα εὔρῃ πόρου ζωῆς, διορισθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς ἐπιστάτης εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ζωοτροφιῶν, κατέγων δὲ τὴν δημοσίευν θέσιν ταύτην ἦδυντοθῇ κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιορκίαν τὰ λάβη ἐν μικρὸν δωμάτιον εἰς τοὺς στρατῶνας τοῦ Νέου φρουρίου (fortezza nouona) ὅπου ἐγεννήθη ὁ μέλιτων ἀναμορφωτὴ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. Τοιούτῳ τρόπῳ συμβιβάζονται αἱ δύο διαφορετικαὶ γνῶμαι τῶν μὲν ὅτι ἡ το Κερκυραῖος, καὶ τῶν δὲ, ὅτι ἡ το Ζακύνθιος. Ἐποστηρίζω τὴν γνώμην μου ταύτην ἐπὶ τῆς ιδιογείρου Διαθήκης τοῦ Εὐγενίου, δι' ἣς διατάττει τὰ δοθύητα εἰς

(1) Ἐν τῇ Συλλογῇ ἀνακτήτων ὕστερης μαζί των Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ἐν Λαΐδησι, 1833. Τόμ. Β'. σαζ. 1γ'. Ήδε καὶ Νεωτάτη Ιστορία ὑπὸ Κούμα, Τόμ. ΙΒ'. σελ. 559. Ο Κούμας ὅμως ἐπλασίεται τούλαχιστον εἰς τὴν ἀληθείαν, λέγων «Ο Βουλγάρεις πατέρ τοῦ δὲν ἔντηκεν ἀμέσως εἰς τὴν πλούσιαν οἰκογένειαν τῶν δημωνύμων τοῦ Βουλγάρεων».

τὴν ἐν Ζακύνθῳ Ἐκκλησίαν τὴν ἐπιλεγομένην Φαγερωμένην ἐρ τῇ ἀμυνῇ, (διότι ἡ τον ἡ ἐνορία τοῦ πατρὸς του) 1000 ριόβλια, καὶ 1000 εἰς τὸν ἐρ Κερκύρᾳ περιβλεπτον ναδρ τοῦ ἄγιου καὶ θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, (διότι ἐγεννήθη καθ' ἧν ἡμέραν ὁ ἄγιος σύτος ἐλευθέρωσε τὴν Κέρκυραν). Εδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ σχολάργου ιερουονάχου ιερεμία Κανεδία, καὶ τὰ φιλοσοφικὰ μνηματά ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ Βικευτίου τοῦ Δαρμαδοῦ. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Ἀρταν, ὅπου ἐσχολάρχει ὁ σοφὸς Λθανάσιος, περὶ οὐ κακφέρει ἐν τῇ Λογικῇ του, μνημονεύων τοὺς τότε ἀκμάζοντας πεπαιδευμένους ἀνδρας τῆς Ἐλλαδος· φοβηθεὶς δὲ τὴν ὄψην τοῦ Μικροπολίτου Λρτης, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνθέσην ἀναφοράν πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐν ὀνόματι ἐνὸς ιερέως παρ' αὐτοῦ ἀδέκως καταδικασθέντος εἰς ἀργίαν, μετέβη εἰς Ιωάννινα, ὅπου ἐσχολάρχει ὁ σοφὸς Μεθόδιος Αγθρακίτης· ἐκεῖ δὲ ἐγεροτυνθῆν διέκυνος, μετονομασθεὶς Εὐγένεος ἀντὶ Ἐλευθέρεως. Φημιζόμενος παρὰ τοῦ σχολάρχου Ανθρακίτου ὡς ὁ ἐγκριτότερος μεταξὺ τῶν μαθητῶν του, καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους διὰ τὴν μεγάλην εύφυΐαν του, ἐλαβε παρὰ φιλογενῶν τινων ἐμπόρων τῆς πλουσίας πόλεως τῶν Ιωαννίνων τὰ μέσα

νὰ μεταβῇ εἰς Βενετίαν πρὸς τελειωτοίησιν τῆς μαθήσεώς του.

Εἰς τὴν ἀπροτόδοχητον τύχην ταύτην, ὁ Εὐγένιος δρομείως μετέβη εἰς Παταύλιν, καὶ ὡς ἑλαφος διψῶτα, ἐδιδάσκετο τὴν Λατινικὴν, Ἰταλικὴν, Γαλλικὴν καὶ αὐτὴν τὴν Ελλαϊκὴν γλῶσσαν, ἵνα μαθῶν εἰς Ἑραχύτατον διάστημα χρόνου, ἐξέπληξε τὸν διδάσκαλόν του. Κηρύττοντος δὲ τοὺς λόγους τοῦ Εὐχγγελίου ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Γεωργίου εἰς Βενετίαν, οἱ πλούσιοι ἐμπόροι Μαρούτσοι ἐμπλεύθησαν ἀπὸ τὰς γάριτάς του, καὶ ἀπεφάσισαν, μαζὶ μὲν τὸν ὄλικὸν πλοῦτον, τὸν ἐκ τῆς ἐμπορίας προερχόμενον, νὰ στείλωσιν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τοῦτον, ὡς διδάσκαλον. Τοῦτο συνέβη περὶ τὸ 1742 ἔτος. Καὶ ὁ μὲν Εὐγένιος ἦρχισε νὰ ἔκτείνῃ ἐξ Ἰωαννίνων εἰς δὴ τὴν Ελλάδα τ' ὄνομά του· οἱ δὲ ὄπαδοί τοῦ Βαλάνου, εἴτε ἀπὸ ἀληθινὸν ζῆλον, εἴτε ἀπὸ ζηλοφθονίαν κινούμενοι, ἐξωπλίσθησαν, κατὰ τῶν μαθημάτων τοῦ νέου διδασκάλου. Καὶ μ' ὅλο, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θεοσεῖειας του συνέγραψε καὶ παρέδιδε σχολεστικὴν Θεολογίαν, ἥτις γάρ την νὰ ζητήσῃ ἀλλοῦ τὴν ἡτούχιαν του. Ή μέχρι πολίχνη τῆς Μακεδονίας Κοζάνη ἐπεισκάλεσεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς τὸν Εὐγένιον κατὰ τὸ 1750 ἔτος. Εἰς δὲ κεφάλαιον τῆς εἰρημένης Σχολατικῆς

Θεολογίας, ἥτις ἔμεινεν ἀνέδοτος, (ἐδιδάσκετο δὲ εἰς πολλὰ σχολεῖα χειρόγραφος). Διηγεῖται ὁ Εὐγένιος ἐν εἶδει ἐπιστολῆς πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα περὶ τοῦ προπατορικοῦ πειλατικοῦ, τὴν μετάβασίν του ταύτην. Ἐπειδὴ δὲ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ διειλῆ καὶ ἐπ' ἀμβωνος γλαφυρώτατα, πρᾶγμα ἀνήκουστον ἦως τότε, δὲν ἔμεινεν ἀμφιβολία καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κληρον, διτι οὗτο στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας. Ενεκα δὲ τούτου ή ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερὰ Σύνοδος, πατριαρχεύοντος Κυρίλλου τοῦ τοῦ. ἔκρινεν ὡρέλιμον νὰ συστήσῃ σχολεῖον Ἐλληνικὸν εἰς τὸν Ἀθωνα, καὶ νὰ προσκαλέσῃ εἰς αὐτὸν σχολάρχην τὸν Εὐγένιον, δοστις μετὰ τῆς φιλοσοφίας ἥδην κατοντὸν διδάσκαλη τοὺς μέλλοντας κληρικούς καὶ ποιμένας τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ τὰ δόγματα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως. Μ' ἔντιμον τρόπον προσεκλήθη ὁ Εὐγένιος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, συμφωνηθεὶς μὲν τὸν ἀνήκουστον τότε διδασκαλικὸν μισθὸν χιλίων γρασίων κατ' ἔτος, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ 1753 ἔτος εἰς τὴν νέαν ἐδραν του, εὑρὼν νέον οἰκοδόμημα, χωροῦν περίπου 500 μαθητάς. Πέντε ἔτη μόνον διέρκεσεν ἡ Ἀθωνικὴ σχολὴ, ἀλλ' ἡ ἐνέργειά της ἐμεινε διαρκεστάτη εἰς τὸ γένος, ἐπειδὴ ἀπὸ δλα τὰ μέρη τῆς Ελλάδος συγέρρεον οἱ μαθηταί

ίν' ἀκούσωσι τὸν δεύτερον Πλάτωνα. Οὗτος δὲ ἔνεκα διεφόρων ταρχῶν τῶν Μοναχῶν, προστατευομένων περὶ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, μὴναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Ἀθωνα, καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἡσυχίαν του εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης μετέσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 1761 ἔτος, προσκληθεῖς ως διδάσκαλος τῶν ἐπιστημῶν ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ Πατριαρχείου. Σχμουὴλ δὲ διδάσκαλος τὸν ἀγηγόρευσε Πεφερενδάριον τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας, ὃς χωρὶς εἶδος καταφρογήσεως, λέγει δικούμας ἐι τῇ Νεωτάτῃ Ἰστορίᾳ του, δισὶς ἀναφέρει καὶ τὰ ἔξι· «Ἐπιστρέψας (ὁ Εὐγένιος) εἰς τὸν οἰκόν του ἐκ τοῦ Πατριαρχείου, ἔγραψε πρὸς τὸν Σχμουὴλ τεύχαριστήριον ἐπιστολὴν, ὑπογράψας τὸ νέον ὄρφεικόν του μὲν διττόσημον ἀγχίνοιαν αὐτὸν περὶ αἵμῶν σήμερον κατ' ἀναγράμματισμὸν ἀναδειγνεῖς. Ἐρήσ τοιαὶ φρεγύς. Ηλλαγές τοιαὶ ἔπειδη οἱ ἐν Κωνσταντινούπολει σχολαστικοὶ τὸν κατέτρεχον καὶ οὐκ ὀλίγας πικρές ἐδοκίμαζε καθ' ἐκάστην, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Λειψίαν, ἐπὶ λόγῳ νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν τύπωσιν τῶν συγγραμμάτων του, μεταξὺ τῶν δποίων ἡ Λογιστὴ εἶδε τὸ φῶς κατὰ τὸ 1766 ἔτος. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν μεταβὰς ὁ Εὐγένιος εἰς Βερολίνον, ὁ Βασιλεὺς Φρεδερ-

χος, ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας, ἐδέχθη αὐτὸν εὔρενῶς, λαβὼν πέρι τῆς πατερίας τοῦ μεγίστην ὑπόληψιν. Ἐπομένως ἔγραψε περὶ φύτοῦ εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν τῶν Ρωσσιῶν Αἰκατερίνην τὴν Β', ἥτις κατὰ τὸ ἔτος ἑκατονταεπτήντα τέσσερας ἐπεθύμησε νὰ μεταφρασθῇ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τὸ ἐφεζῆς πονημάτισν της. Εἰσήγησε τῆς Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος Αἰκατερίνης Β'. πρὸς τὴν ἐπιταχθεῖσαν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ προβλήματος ἐρδε γεαροῦ Νομικοῦ Κώδηκος. Ο Εὐγένιος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Μεγίστου Κυριοῦ (Grand Veneur) τῆς Αὐτοκρατορίστης Ναρίσκιρ εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ βιβλίου τούτου. Καὶ ίδον καὶ νῦν ἐγ ἔτει 1770, (λέγει δικούμιος ἐν τῷ Προοιμίῳ) ἐδύθη καὶ εἰς ἐμὲ ἡ παρέντιμος ἐπιχείρησις νὰ τὸ μεταφέρω ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τῷ Γραικῷ, τὴν κοιτὴν ταύτην καὶ πεζωτέραν. Ἀφιέρωσε δὲ τὴν μετάφρασίν του ταύτην εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν Αἰκατερίνην, ἥτις τὸν προσεκάλεσε νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν, πέμπτους εἰς αὐτὸν χίλια ρωμᾶλια διὰ τὰ ἔξιδα τῆς ὁδοιπορέας του. Μετὰ τὴν ἀφίξεν του ἐδιορίσθη Βιβλιοθηκάριος τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος μὲ ἑτήσιον μισθὸν 1500 ρωμᾶλιαν. Τοῦ τίτλου τούτου ἐκτιμεν ὁ Εὐγένιος χρή-

ειν μόνον εἰς τὰς ἔφεξῆς δύο διατριβὰς, τὰς ὅποιας ἀναγινώσκομεν Λατινιστὶ εἰς τὴν συλλογὴν. *Acta Societatis Jablonovianaæ, ad annum 1771,* σελ. 185 καὶ 235, ἐπιγραφομένας, τὴν μὲν πρώτην *De Lecho et Slavorum origine* τὴν δὲ δευτέραν *Schediasma de Zichis ad Czechos designandos extorsis, tum de erroribus a P. Dobnero in lingua Graeca commissis, Auspiciis cessissimi S. R. I. Principis Ios. Alexandri Jablonovii, Mae- cenatis meiet Litterarum statoris optimi. Per Eugenium Bulgari, Graecum natione, sa- crarum litterarum Doctorem, et Bibliothecarum in Aula Petropolitana.* Καὶ κατὰ μὲν τὸ 1775 ἔτος, 30 Αὐγούστου ἔχειροτονήθη ἵερεὺς παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας, τοῦ σοφοῦ Θεολόγου Πλάτωνος, καὶ κατὰ τὸ 1776, ἀ. Ὁκτωβρίου, ἔχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου, ὄνομασθεὶς παρὰ τῆς αὐτοκρατορίσσης Λικατερίνης πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβινίου καὶ Χεοσῶνος. Ηαρελθόντων δὲ τριῶν ἐτῶν ὁ Εὐγένιος, ἐζήτησε τὴν παραβίτησίν του ἐνεκά τῆς πασχούσης ὑγείας του. Ἡ Αὐτοκρατόρισσα ἀπίντησεν αὐτῷ, ὅτι οὐθελε τὴν δεχθῆ, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἰδιος οὐθελε προτείνει ἀξιον διάδοχόν του. Τότε ὁ Εὐγένιος ἐσύστησεν εἰς τὴν Μεγάλην Αι-

κατερίνην τὸν συμπολίτην τοῦ Νικηφόρου τὸν Θεοτόκην, παρατηρῶν ἐν τῇ ἀναφορᾷ του, ὅτι ὁ ἱερομόναχος οὗτος ἐγνώριζε καὶ ἐλαλοῦσε κάλλιστα τὰ ‘Ρωσικὰ, γλωσσαν τὴν ὅποιαν αὐτὸς δὲν ήδυνήθη νὰ μάθῃ. Ὁ Εὐγένιος μετέβη, μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Θεοτόκη, εἰς Πετρούπολιν, ὅπου ἀπεβίωσε κατὰ τὴν 10 Ιουνίου τοῦ 1806 ἔτους, καὶ ἐνταφιάσθη ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Νεύτρη, ζήσας 89 ἔτη καὶ 10 μῆνας. Τὰ διέφορα συγγράμματά του, ὡν τὰ πλεῖστα ἐτυπώθησαν δαπάνη τῶν φιλογενεστάτων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων, τὸν κατατάττουν εἰς τὸν σύλλογον τῶν πολυγράφων σοφῶν ἀνδρῶν, ὡς γράψαντα καὶ μεταφράσαντα Ἑλληνιστὶ, ἀπλοέλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ βιβλία διδασκαλικὰ, φιλοσοφικὰ, φιλολογικὰ καὶ θεολογικά. Τὸ ημέτερον γένος δὲ δικαίω τῷ λόγῳ τὸν θεωρεῖ ὡς τὸν πρῶτον ἀναμορφωτὴν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Ἰδιος Κοραῆς πληρόνει τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης του. ἐν τῇ Γαλλικῇ διατριβῇ του *Mémoire sur l'état actuel de la civilisation dans la Grèce*, σελ. 16. Ἰδε τοὺς ἀριθ. 128, 130, 133, 141, 143, 151, 188, 221, 362, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 393, 406, 416 καὶ 486.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΣ (Πολύκαρπος).
Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ περὶ τὰ

μέσα τῆς ΙΙ^η- ἐκκτονταεπηρόδος, ἐκ τῆς οἰκογενείας ἔκεινης, ητις ἔχοσμήθη μὲ τὸν τίτλον *Κύμης* παρὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς Ἐνετικῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του ἔχειροτονήθη ἱερεὺς, καὶ εἰς τὴν πτῶσιν τῆς δημοκρατίας τῶν Γάλλων, οἵτινες ἔξουσίαζον τὴν Ἐπτάνησον, ἐψηφίσθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας, ἀλλὰ ἀπεβίωσε, πρὶν χειροτονήθη παρὰ τοῦ Πατριάρχου. Ἰδε τὸν αριθμὸν 331.

ΒΟΥΡΟΣ (Ίωάννης). Ἐγεννήθη τῇ ἀ. Ιούλιου 1808 εἰς Χίον. Οἱ γονεῖς του Ἀντώνιος καὶ Μαρία ἦσαν ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τῆς πόλεως ἔκεινης. Εἰς τὰ ἀκμάζοντα τότε παιδευτήρια τῆς πατρίδος του ἐδιδάχθη τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ἀλλα ἔγκυρα μαθήματα μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς νήσου κατὰ τὸ 1821, ὅτε σωθεὶς κατέφυγεν εἰς Τεργέστην, ἐνθα ἐξηκολούθησε τὴν ἔγκυρην ἔκπαλδευσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἔκεισε πραγματειὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν μέχρι τοῦ θέρους τοῦ 1825 ἔτους, διδαχθεὶς ἐκεῖ καὶ τὴν Ἰταλικὴν καὶ Γερμανικὴν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε μεγίστην κλίσιν εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν, οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπέστειλαν τὸν νέον εἰς Βιέννην τῆς Αὐστρίας, ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν, ἐμπιστευθέντες τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ

τὸ διάστημα τοῦτο εἰς τὴν φιλίαν τοῦ σοφοῦ Ἰατροῦ Στεφάνου Οἰκονόμου. Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1825 ἔτους ἤζεστο τῆς σπουδῆς τῶν ἰατρικῶν μαθημάτων εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἔκεινο καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ 1829, ὅτε ἀνεγέρησεν ἐκ Βιέννης καὶ ἐλθὼν εἰς Προυσσίαν ἐλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἀλης, τῇ 31 Ιουλίου 1829. Ἐπεισκέφθη ἐπειτα διάφορα πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1831 ἔτους, διαμείνας ἔκτοτε ἐν αὐτῇ.

Κατασταθείσης τῆς Βασιλείας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτε διωρίσθησαν κατὰ πρῶτον τῷ 1834 ἔτει δημόσιοι ἰατροὶ εἰς τὸ Κράτος, διωρίσθη Νομοϊατρὸς εἰς τὰς Κυκλαδας. Ἀκολούθως δὲ, ὅτε ἐσυστήθη εἰς Ἀθήνας τὸ χειρουργικὸν σχολεῖον, προσεκλήθη εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, διορισθεὶς κατὰ τὸ 1836 Καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ κλινικῆς ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ καὶ μέλος τοῦ Β. Ἰατροσυνδρίου, ἐπιφορτισθεὶς καὶ μὲ τὰ χρέη τοῦ γραμματέως τοῦ συλλόγου τούτου. Βραδύτερον, ὅτε ἐσυστήθη τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον καὶ ἀπηρτίσθη κατὰ τὸ 1836 ἡ ἰατρικὴ σχολὴ ἐν αὐτῷ, ὡνομάσθη ταχτικὸς καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας

καὶ κλινικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἐδίδαξε τὰ μαθήματα ταῦτα ἐπὶ δώδεκα ἔτη, ἕως οὗ καταληφθεὶς ὑπὸ χρονίας νόσου, καὶ μὴ δυνάμενος γένησην εἰς τοὺς κόπους, ἤναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1848 ἔτους· ἀλλ' ἡ Κυβερνήσις ἀπένειμεν εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου Καθηγητοῦ. Κατὰ τὸ 1840 ἔτος διωρίσθη Τμηματάρχης παρὰ τῷ Ἑπουργείῳ τῶν Επωτερικῶν καὶ Πρόεδρος τοῦ Βασιλ. Ἰατροσυνεδρίου μέχρι τοῦ 1843, ὅτε ἡ ἐπελθοῦσα πολιτικὴ μεταβολὴ γίναγκασεν αὐτὸν ν' ἀπομακρύνθῃ τῆς θέσεως ταύτης. Μετὰ δὲ ταῦτα βελτιώθείσης τῆς υγείας του, διωρίσθη κατὰ τὸ 1844 καὶ διατελεῖ μέχρι τοῦδε ἀρχιατρὸς τῆς Α. Μ. καὶ ἐπανῆλθε τῷ 1853 εἰς τὴν προτέραν θέσιν τοῦ Τμηματάρχου καὶ προέδρου τοῦ Ιατροσυνεδρίου, ἥν κατέχει μέχρι τοῦδε. Κατὰ τὸ 1839 ἐστάλη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν ἐν Πίσσῃ Τυρρηνίας γενομένην πρώτην σύνοδον τῶν ἐπιστημόνων Ἰταλῶν, ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ Δομανάνδου.

Ο. Κ. Ἡ. Βούρος ἐδημοσίευσε τὰ ἀκόλουθα·

— *Dissertatio inauguralis de pharmacologia Graecorum veterum in genere.* Halis Saxorum, 1829. 8vo.

— Περὶ Νοσοκομείων Σχεδίασμα. Ἐν Παρισίοις, 1831. 8vo.

— Ἑλληνικὴ Φαρμακοποία, κατὰ Βασιλικὴν Διαταγὴν καὶ ἔγχρισιν τοῦ Β. Ἰατρικοῦ Συμβουλίου ἐκδοθεῖσα. Συνταχθεῖσα δὲ ὑπὸ Ι. Βούρον, ιατροῦ κτλ. Ξ. Λάγδερερ, φαρμακοποιοῦ κλ. καὶ Ἰωσ. Σαρτορίου, φαρμακοποιοῦ κλ. Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ. Ἐν Ἀθηναῖς, 1837. 8vo.

— Περὶ τῶν ἡφαιστιακῶν ἔκρηκτῶν εἰς τὴν νῆσον Θήραν, γειρόγραφον εὑρεθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς Νάξον καὶ δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἀρθολογίαν τῷ ωφελμῷ γράσσεων, 1837, ἀριθ. 4.

— *Sopra le acque minerali della Grecia, Memoria letta nella Sezione medica del primo consesso degli scienziati italiani à Pisa, li 9 Ottobre, 1839.* Αὕτη ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ ἐν Μεδιολάνῳ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα ἐν Politecnico vol. II. anno 1mo. Semestr. 2. p. 289.

— Περὶ Τριῶν Ἰχθύων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, διατριβὴ ἀναγνωσθεῖσα εἰς τὴν ἐν Ἀθηναῖς Ἐταιρείαν τῆς Φυσικῆς Ἰεράρχίας. Ἐν Ἀθηναῖς, 1840. 8vo.

Πλὴν τούτων ἐδημοσιεύθησαν διάφοροι. Ἰατρικαὶ καὶ φυσιογραφικαὶ διατριβαὶ καὶ παρατηρήσεις τοῦ ἴδιου εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν, σύγγραμμα περιοδικὸν Ἰατρικὸν ἐκδιδόμενον εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ 1836 ἔτους.

Ο. Κυρ. Βούρος εἶναι μέλος

τακτικὸν μὲν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐπαρχειῶν τῆς Ἰατρικῆς, Φυσιογνωμίας, καὶ ἀρχαιολογίας, ἀντεπιστέλλον δὲ τῆς ἐν Μονάχῳ Βασ. Ἀκαδημίας τῶν επιστημῶν τῆς ἐν Παρισίοις Αὐτοκρατορ. Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς, τῆς ἐν Μαδρίτῃ Ἰατρικῆς καὶ χειρουργικῆς Ἀκαδημίας, τῆς ἐν Σιένη Αὐτοκρ. Βασ. Ἀκαδημίας τῶν επιστημῶν, τῆς ἐν Κατανίᾳ Ἀκαδημίας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Σικελίᾳ τοῦ Ἀκιρεάλητος Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων, τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἰατροφιλοσοφικῆς Ἐπαρχείας, τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἰατροχειρουργικῆς Ἐπαρχείας, τῆς ἐν Βόννῃ Ἐπαρχείας τῶν Ἰατρῶν καὶ φυσιολόγων τοῦ Κατώτατοῦ Ρήνου, τῆς ἐν Βαρκελώνῃ Ἰατρικῆς Ἐπαρχείας, τῆς ἐν Παρισίοις Ἐπαρχείας τῶν Γερουσιανῶν Ἰατρῶν καὶ φυσιολόγων καὶ τῆς ἐν Χρηφορδίῳ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς (Κοννεκτικούτ) Ἐπαρχείας τῆς φυσικῆς ἴστορίας.

Φέρετ δὲ παράσημα τὰ ἀκόλουθα· τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, καὶ τοῦ τάγματος τῆς ἀξίας Φιλίππου τοῦ Μεγαθύμου τῆς Εσσης, καὶ τοὺς σταυροὺς τῶν Ἰπποτῶν τοῦ τάγματος τῆς ἀξίας τοῦ ἀγίου Μιχαὴλ τῆς Βαυαρίας, τοῦ Οίκου καὶ τῆς ἀξίας τοῦ Δομήνη Πέτρου Φρ. Λουδοβίκου τοῦ Ὁλδεμόργου, καὶ τῆς

ἐπαγρυπνήσεως τῆς Σεξονικῆς Βαῖμάρης.

ΒΙΖΑΝΤΙΟΣ (*Βιζαντίους*). Ἱεροδιδάσκαλος κατὰ τὴν ΙΗ^η ἐκατονταετηρίδα. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Πάτμῳ σχολῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 112.

ΒΙΖΑΝΤΙΟΣ (*Ἄντωνος*). Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε Καθηγητὴς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολῆς τῶν Γραμματικῶν καὶ Μαθηματικῶν. Μετωχετεύσατο δὲ ἐκ τῆς ἀπλῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πόνημα γῆθικὸν ἐπιγράφομενον *Χρηστογένθεια*. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 385.

ΓΑΖΗΣ (*Ἀνθίμος*). Ἀρχιμανδρίτης ἐκ Μιλιῶν, κωμοπόλεως τοῦ Πηλίου δρους τῆς Θετταλο-Μαγνησίας. Κατὰ τὸ 1796 ἔτος μετέβη εἰς Βιέννην, ώς ἐφημέριος τῆς αὐτούτης Ὀρθοδόξου Εκκλησίας τῶν Γραικῶν, καὶ ὥρελθη τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρὸς αὗξησιν τῶν φιλολογικῶν του σπουδῶν καὶ μελετῶν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Πανεπιστημίῳ. Συμπατριώτης ὁν τοῦ Ῥήγα Φεραίου ἐμυῆθη παρὰ τούτου εἰς τὰ περὶ ἐλευθερώσεως τῆς καινῆς πατρίδος σχέδιά του, ἀλλὰ εὐτύχησε νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν αὐστριακὴν Κυβέρνησιν. Δὲν ἐδειλίασεν δούως ἐκ τῆς ἀποτυχίας τοῦ πρώτου μάρτυρος τῆς ἑθνικῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὰ περὶ τῆς πατριδίας, συγγράφων, μεταφρά-